

Maczák Orsolya Rita

TŰZOLTÓFOGÁS

[BOROTVAÉLEN]

2018-06-27 | **BOROTVAÉLEN, NOVELLA**

Az utolsó macska is elkóborolt az alomból, mondta Asztrid. Az udvar kövén ültünk, a fal mellett. Előrenyújtott lábát vizsgálgatta, aztán a távolba meredt. Mi lett vele, kérdeztem, pedig nem tudtam felidézni, hogyan nézett ki a macska, vagy milyen

alomról beszél egyáltalán. Nem tudom, vonogatta a vállát, azt vettem észre, hirtelen megnőnek, vadászni kezdenek, főleg, ha nem simogatod őket eleget. Nem érdekük, hogy kicsik és aranyosak maradjanak, ha nincs kinek. Akkor már több haszna van, ha utána megy az ételnek, meg szaporodik, érted. Értem, feleltem, és próbáltam úgy nézni, mint aki magától is gondol ilyesmikre.

Felmentünk a galériára, ahol a por- meg az izzadságszag már nem vált el, egyszerre éreztem egyetlen tömör szagot. Pár hete a sarokban széttapostunk egy tucát krétát, hátha a takarító a fehér törmelékre azt hiszi, valaki drogozott odafenn, és kitör a botrány. Valami végre lesz. De nem lett semmi, feltakarították. Asztrid elővette a pillangókést, kihajoltunk a korláton.

nem szarunk be

Vagy egy hétig próbáltuk forgatni, pörgetni, a neten kerestünk hozzá videókat. Jólesett elképzelni, hogy olyasmit tudunk, ami menő, hogy menők vagyunk, nem szarunk be, ha szembejönnek a sikátorban este, és nem jövünk zavarba, ha az utca másik feléről átordibálnak, hogy két szerelmespár. Nem kell mondanunk semmit, csak elővesszük a pillangókést, egyet-kettőt pörgetünk rajta.

Néztünk egymásra a korlát fölött, aztán a sportcsarnokot néztem, arra gondoltam, időnként most már ő is felmentést kap tesiből, egyedül rohangálok páros fogóban, körbe-körbe, mint egy barom.

Tudod, hogy kilóg a bokád?, kérdeztem, mert úgy éreztem, valamit mondani kell, hosszú lett a csend. Asztrid nem válaszolt, felhajtotta az ingujját, egy hajtás, arra még egy, és még egy, míg csinos hurka lett a vénája fölött, így álltak a honfoglaló vezérek a törökönnyben. Asztrid megfogta a kést, de egyáltalán nem úgy, függőlegesen, mint az alapító atyák, hogy csak a hegyével, meg épphogycsak. Beletörődtem, hogy akkor mégsem annyi lesz, mint az oltás múlt héten. A pengét az ereire merőlegesen fektette, még egyszer rám nézett, erősen odanyomom, magyarázta, akkor bezsibbad, és kevésbé érzem, aztán hirtelen rántott rajta egyet.

Csináltam, ahogy mutatta, először belenyomtam a kést a bőrömbe. Kicsit mozgasd meg, mutatta a szemem előtt kifeszített tenyerével imitálva a mozgó pengét, hogy belekapjon a bőrbe. Attól féltem, felszisszenek majd, mint amikor a tesóm borotváját sunyiban kipróbáltam, és egy sávon jól megpucoltam a lábszáramat, hogy azóta is látszik egy kis fehér heg. Viszont akkor nem tudtam előre, hogy megvágom magam, akkor készületlen ért a csípős fájdalom. Most nem szisszentem fel.

Összenyomtuk a sebeinket, és megfogtuk egymás könyökét, hogy ne csússzanak le. Éreztem, hogy mint amikor az orrom folyik, és nincs zsepije senkinek, vagy csak egyszerűen nem adnak, a kezünk, az ujjaink végén felgyűl a vér, csiklandoz, aztán lecsöppen a padlóra. Aztán hiába töröljük fel, azoknak, akik a sarokban talált drog miatt nyomoznak, a DNS-ünk mintának mindenképp ott marad.

valami újszerű hanyagság

Asztrid utolsó pillanatban ért be az órára, érezni lehetett valami újszerű hanyagságot abban, ahogy a táskáját az asztal lábához

-
dobta. A kipirult arcát néztem, vártam, hátha elmondja, mi van. Intett, hogy majd óra után. Elővette a cuccait, az idei füzetei pillangós papírba csomagolva. Jó neki, az enyémekek zöldek, király, az egyetlen szín, amit rühellek. Előtte ültem kettővel, és eggyel balra, de így is láttam, hány szívecskét vés a margóra háromnegyed óra alatt. Kilencet.

Beretteszelte a WC-ajtót, lehajtotta a deszkát, ráült, én meg a sarokba guggoltam. Felhúzta a nadrágszárát, és a lábát vizsgálgatta, gondolom, a nemlétező szőrszálakat kereste. Na mondd már, mi van, nyögtem, idegesített, hogy húzza az időt. Rám nézett, és vigyorogva kibökte, hogy tegnap este, mikor tanult, érezte, hogy valahogy nedves lett, és berohant a fürdőbe, mert már számított rá, és hát, látta, hogy az egyetlen fehér bugyogója vörös lett, szóval tényleg elkezdett vérezni, és azóta is folyik, mint állat.

Nézett, várta a reakciómat, hát... az szívás, nyögtem végül, és röhögtünk, legalább ez is le van tudva. Úgy képzeltem, ha végül megtörténik, megkérdezem, hogy betétet, vagy mást használ, és hogy tényleg fáj-e olyankor az ember hasa, de csak néztem a bokáját, és semmit sem kérdeztem. Menjünk, mondtam, mert biosz lesz, még fel kell mennem az osztályba. A lépcsőn felfele a zoknijában fennakadt nadrágszárát néztem, anyád mit szólt, kérdeztem, és számoltam a fokokat. Semmit, válaszolta, hátra se nézett, mégis, mit mondtam volna?

Utáltam a bioszt, pedig nagyon fiatal tanárnő tanította, háttal állt, ahogy mondta a részeket, fej, tor, potroh, ízelt lábak, a rovarokat is utáltam. A füzetbe lerajzoltam a hangyákat, ahogy menekülnek, mikor a kertben kiöntöm őket. Aztán rendszerint kimentek párat, és végül jóérzéssel fekszem le.

Bioszon mindenki oda ült, ahova akart, mi mindig hátra, hogy ne lehessen látni minket. Aznap nem röhögcséltünk, mint általában, néztük a táblát a terem másik végében. Ilyenkor óra elején kis karikákba felírtam a számokat 45-ig, minden percben kihúztam egyet, és mikor már csak kettő maradt, elpakoltam, felálltam, ezért az utolsó két golyó rendszeresen kihúzatlanul maradt, mintha minden órából két perc az örökkévalóságig tartana.

Gyere, mondtam Asztridnak, nyúltam utána, de felugrott, kint találkozunk, WC-re kell mennem, és előre szaladt. Hülyén lóbálta a kezét, amióta megnőtt, még nem szokta meg, hol van a vége. Mikor mindenki kiment a teremből, néztem a táblára rajzolt

rovarokat, a rovarok felszabdalt testét, a nagy rovarhalmazt, meg a közös jellemzőiket.

milyen drogot

Bent álltunk a sportcsarnokban, egyenes sorban, por- és izzadságszagot éreztem felváltva. A jelentés alatt Gyula bá végig a galériát fixírozta, aztán összehúzott szemmel minket, az egész libasort. Biztosan a kréta miatt. Az első körben bevártam Asztridot, egymás mellett kocogtunk, csigalassan, a könyökünk összekoccant néha. Szerinted megtalálták a drogot?, kérdeztem. Milyen drogot, az csak egy tucat kréta, nevetett, aztán hozzátette, remélem, nem kidobós lesz. Úgy tűnt, megszívta, Gyula bá csapatkapitányokat választott, azok meg embereket. Aznap Asztridot választották hamarabb, pontosabban Janika választotta, a B-s gyerek, és közben a szemembe nézett, lehet, vigyorgott is, erre már nem emlékszem. Izgultam, nehogy a másik csapatba kerüljek, de szerencsére nem, így következőnek én jöttem, Janika a fejével intett, hogy menjek, és szaladtam is, mint egy hülye. Arra gondoltam, csapatjáték ide vagy oda, véletlenül úgy dobok majd, hogy szétbaszom a fejét a piros gumilabdával.

Indultam volna a szertár felé, de Gyula bá megállított, adj király katonát, kiabálta bele a csarnokba, egy-egy sorba, fogjátok meg a mellettetek álló kezét, szorosan. Asztrid gyűlölte ezt a játékot, nem értem, mondta, mi a szórakoztató abban, hogy vagy szétszakítod a kezüket, és nyilván szétnyomorgatod az ujjakat meg a bőrt, amibe kapaszkodnak, vagy, ha eléggé kapaszkodnak, téged vágnak gyomorszájon annyira, hogy a játék végéig csak nyeled a nyálad, meg nézel előre, mintha mi se történt volna.

Beálltam Asztrid mellé, aztán mindenki a másik oldalra tolakodott, ebben a játékban jónak számítottam. Nem értettem, mire fel ez a nagy izgalom, hát ha olyan ember mellett állnak, akit nem is kedvelnek, nem mindegy, hogy elszakítják-e? Tűzoltófogás, mondta a mellettem álló, megragadta a karom, mire beharaptam a szám, úgy éreztem, a pulcsim alatt rögtön felszakadt a seb, de ő csak nézett ránk, a tekintetével a kezünkre bökve, hogy gyerünk. Meg szerintem a pulcsit vegyétek le, tette hozzá, a bőr azért jobban tapad. Fázom, feleltem, én is, mondta Asztrid, aztán óvatosan a karjára kulcsoltam a kezem, hagyta.

Bal csapat kezd, kiabálta Gyula bá, és mire észbe kaptam, már szemből üvöltöttek, hogy akkor szakítunk, és nem mondtam, hogy szakíts, ha bírsz, csak néztem, hogy mint az örült, rohan felém egy gyerek, és nem tudtam, fájni fog vagy fájdalmat okozok-e, de eldöntöttem, hogy nem engedek. Nem éreztem szagokat, se izzadság, se por, semmit sem, az ereimben dübörgött a vére, mikor Asztrid szorítása engedett, és odasúgta, csinálj úgy, mintha szétszakították volna.

kép | Jesse Millan, flickr.com